

Sygn. akt VI U 2411/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 26 sierpnia 2014 r., znak: (...)

w sprawie: R. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu R. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony R. P., uprawniony był do zasiłku chorobowego w okresie od 1.03.2014 r. do 31.05.2014 r., w dniu 17.06. 2014 roku złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do dalszej renty. Ubezpieczony udokumentował wymagany staż ubezpieczeniowy. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika, który uznał, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy. Komisja lekarska ZUS, w wydanym orzeczeniu z dnia 22.04.2014 r. nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: neurochirurga, neurologa, pulmonologa, nefrologa i specjalisty medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej opinii w dniu 1.04. 2014 roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

-Chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów,

-Wielopoziomą dyskopatię szyjną i lędźwiowo-krzyżową z obecnymi objawami ubytkowymi i okresami częstych zaostrzeń,

-Przewlekłą obturacyjną chorobę płuc z zaburzeniami wentylacji umiarkowanego stopnia,

-Kamicę nerki lewej nie upośledzająca funkcji nerki i nie powodująca zakażeń układu moczowego.

W ocenie biegłych lekarzy sądowych, na podstawie przeprowadzonego badania, aktualny stan zdrowia ubezpieczonego powoduje istotne ograniczenie zdolności do pracy. Przyczyną są, zdaniem biegłych, schorzenia układu ruchu, nerwowego i oddechowego. Ubezpieczony leczony jest przez neurologa z powodu choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa i wielopoziomowej dyskopatii szyjnej i lędźwiowo-krzyżowej z przebiegającymi często zaostrzeniami zespołów bólowych, obecnie znajduje się w okresie kolejnego zaostrzenia – z obecnymi objawami ubytkowymi. Zakwalifikowany do ewentualnego zabiegu operacyjnego neurochirurgicznego. W MRI kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego wielopoziomowa dyskopatia. Biegli wskazali, że u ubezpieczonego współistnieje przewlekła obturacyjna choroba płuc z zaburzeniami wentylacji umiarkowanego stopnia, opisanymi w badaniu pulmonologicznym. Schorzenie układu moczowego o charakterze kamicy nerki lewej nie upośledza wydolności nerki i nie powoduje zakażenia układu moczowego.

Biegli stwierdzili, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od maja 2014 r. do sierpnia 2016 r. Przyczyną są schorzenia układu ruchu, nerwowego i układu oddechowego.

Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia wydanego przez komisję lekarską ZUS, natomiast zgodzili się z orzeczeniem lekarza orzecznika.

-dowód; opinia biegłych k. 17-18 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany organ rentowy nie wniósł do niej zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy przytoczonej na wstępie – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy,

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt.2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.(art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.(art.12 w/w ustawy) Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wydaną opinię przez biegłych i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili. Podkreślić należy, iż po wydaniu przez biegłych opinii uzupełniającej, pozwany organ rentowy nie zgłosił do niej zastrzeżeń, wobec czego Sąd uznał opinię biegłych sądowych za miarodajną dla aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonego. Podkreślić trzeba, że wnioski opinii biegłych zgodne są z orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 1.08.2014 r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 100 w/w ustawy: prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust.2.

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że odwołanie powoda zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia rentowego od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2016 roku.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania

orzecniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żadanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.